

Musikbånd: Ed Forsythe. **Musik-sup:** Ed Forsythe. **Tone:** Barry Thomas, Doc Wilkinson, Joel Moss. **Lyd-E:** Jack Finlay. **Sp-E:** Logan Frazer. **Makeup:** Ken Chase, Emile LeVigne. **Frisurer:** Salley Bailey. **Fortekster:** Don Record. **Stills:** Orlando Suero. **Rollebesættelse:** Hoyt Bowers. **Medv:** Lee Marvin (Nick Devlin), Gene Hackman («Mary Ann»), Angel Tompkins (Clarabelle), Gregory Walcott (Weenie), Sissy Spacek (Poppy), Janit Baldwin (Violet), William Morey (Shay), Clint Ellison (Delaney), Howard Platt (Shaughnessy), Les Lannom (O'Brien), Eddie Egan (Jake), Therese Reinsch (Jakes pige), Bob Wilson (Mejetærsker-kører), Gordon Signer (Brockman), Gladys Watson («Mælkekonen»), Hugh Gillin, Jr. (Receptionsmand), P. Lund (O'Briens kone), David Savage (Ox-Eye), Craig Chapman (Farmer Bob), Jim Taksas (Big Jim), Wayne Savage («Freckle Face»), Jerry Tracey, Trudy Williams (Piger, der skal sælges på Mary Anns auktion). **Længde:** 86 min. **Censur:** Ingen. **Udl:** ASA Filmudlejning. **Prem:** World Cinema 20.11.72.

SHERLOCK HOLMES, JUNIOR OG BUSTER SOM BOKSER

I rækken af Keaton-klassikere er Camera nu næsten nået til vejs ende. Rent forretningsmæssigt er det utvivlsomt klogt af Peter Refn at stille den altid fremhævede »Sherlock Holmes Junior« (Sherlock Junior, 1924) sammen med den to år senere og ret nedvurderede »Buster som bokser« (Battling Butler, 1926). Det er selvfølgelig trist for os, der havde regnet med at få de to spillefilm enkeltvis, suppleret med nogle sjældent sete aktører, men dispositionen kan fint forsvares ud fra den synsvinkel, at ingen af filmene virkelig svarer til det rygte, filmhistorie-skrivningen har givet dem, og at de netop derfor supplerer hinanden smukt.

»Sherlock Holmes Junior« har altid haft klassiker-ry, og jeg har mere end én gang hørt filmen udnævnt til Keatons bedste. Den holder imidlertid dårligt i forhold til sit rygte, og man kan så begynde at fundere over hvorfor. Filmen er den korteste – spillefilm – Keaton medvirkede i i stumfilm-tiden, og det forekommer mig, at han har økonomiseret lovlig meget med sit plot. I betragtning af, at filmen skal nå at fortælle to historier – omend personerne er de samme – bliver der for knap tid for Keaton selv til at udvikle og ornamentere de to – trods alt ret forskellige – figurer, han spiller i filmen. Mange af filmens bedste scener – dollarseddel-eftersøgningen, forbrydernes attentatforsøg – afvikles i forløb, der er så koncentrerede, at opmærksomheden for ofte er samlet om forkerte personer og ting, når gag'et indfinder sig. Rent fortælleteknisk er filmens scener ofte fortalt i for store to taler, og både historiens iderigdom og dens afvikling forekommer mig ringere end i de to andre film, Keaton lavede i løbet af dette hans mest produktive år, nemlig »Our Hospitality« og »The Navigator« (alle tre film havde premiere i løbet af 12 måneder). Det hele hjælper heller ikke på gled af den kopi (Film-museets), Camera viser. Dens tilstand er meget ynkelig.

Som så meget desto større overraskelse kommer derfor gensynet med »Buster som bokser«, som jeg sidst (og først) så for fire år siden. Skønt filmen i det

ydre er en – ikke videre velmotiveret – sammenstykning af to hinanden ret udkommende historier, fungerer den smukt, fordi begge afsnit af filmen – campingturen og boksetræningen – er fortalt med en overlegen sans for komiske virkemidler og med en grundig udnyttelse af Keatons yndlingstype, overklassevraget, der aldeles ikke kan tilpasse sig livets barskere vilkår. Ved at satse på langt skarpere afgrænsede miljøer end i »Sherlock Holmes Junior« får Keaton lejlighed til at vride hvert muligt gag – med variationer – ud af miljøerne, og deri ligger hans virkelige force, forekommer det mig (hvilket også forklarer, hvorfor »Generalen« trods alt forbliver Keatons bedste film).

Hans had-kærligheds-forhold til fremskridtets velsignelser får en ny komisk drejning i camping-sekvensen, hvis påhidsomhed ikke giver vore dages campister meget efter. Og filmens – og i det hele taget ét af Keatons – absolutte højdepunkter ligger i hans akrobatiske excesser i og omkring bokseringen. Næppe noget gag i Keatons karriere har været malket så effektivt til bunds som »hvordan man enter en bokser«.

Cameras Keaton-serie har i forbløffende – og glædelig – grad forrykket den overleverede kvalitetsskala i Keatons spillefilm. Mest glædeligt er det selvfølgelig at »mindre« Keaton-film viste sig at være større end lovet. Det gælder først og fremmest »Kanonfotografen« fra den ellers komplet nedvurderede MGM-periode, men også sjældent set ting som »Seven Chances« og nu »Battling Butler«. Til gengæld kommer nogle af de »større« film til at afsløre deres svagheder. Og det er for så vidt også glædeligt, da det altid er rart at have tingene på rette plads.

Still/Buster Keaton
i vanskeligheder
i »Buster
som bokser«.

Lød det, som om jeg syntes »Sherlock Holmes Junior« var dårligt? Det er den kun i forhold til de fleste andre Keaton-film fra tyverne. Sammenlignet med praktisk taget al anden komedie – dengang og nu – er den god. Ib Lindberg.

■ SHERLOCK HOLMES, JUNIOR

Sherlock Jr. USA 1924. **Dist:** MGM → Raymond Rohauer. **P-selskab:** Buster Keaton/Joseph M. Schenck Productions. **P:** Joseph M. Schenck. **Instr:** Buster Keaton*. **Manus:** Clyde Bruckman, Jean C. Havez, Joseph A. Mitchell. **Foto:** Elgin Lessley, Byron Houck. **Ark/Sp-E:** Fred Gabourie. **Kost:** Clare West. **Medv:** Buster Keaton (Sherlock Junior), Kathryn McGuire (Pigen), Joe Keaton (Pigens far), Ward Crane (Rivalen), Jane Connelly, Ford West, John Patrick, Horace Morgan, George Davis, Ruth Holley, Erwin Connelly. **Længde:** 37 min. (24 bill/sek), 1020 m. **Org. længde:** 4065 fod = 1239 m = 45 min. **Censur:** Rød. **Udl:** Camera. **Re-prem:** Camera 2.1.73. **Opindeligt prem:** 17.11.24 i Det lille Teater, den gang distribueret af Film-Centralen Metro-Goldwyn; den oprindelige danske censurlængde var 1170 m = 42 min.

*Opindeligt skulle efter sigende Roscoe »Fatty« Arbuckle have instrueret filmen, fordi Buster Keaton ønskede at hjælpe sin gamle ven, hvis karriere tre år tidligere var blevet ødelagt fordi han var indblandet i en skandalesag og stod anklaget for uagtsomt manddrab, uden dog at blive dømt.

■ BUSTER SOM BOKSER

Battling Buster. USA 1926. **Dist:** MGM → Raymond Rohauer. **P-selskab:** Buster Keaton Productions, Inc. **P:** Joseph M. Schenck. **Instr:** Buster Keaton. **Manus:** Paul Gerard, Smith, Albert Boasberg, Charles Smith, Lex Neal. **Efter:** skuespil (samme titel) af Stanley Brightman, Austin Melford. **Adapt:** Ballard McDonald. **Foto:** J. Devereux »Dev« Jennings, Bert Haines. **Ark/Sp-E:** Fred Gabourie. **Elektriske-E:** Ed Levy. **Medv:** Buster Keaton (Alfred Butler), Snitz Edwards (Hans kammer tjener), Sally O'Neil (Bjergpiggen), Walter James (Hendes far), Bud Fine (Hendes bror), Francis McDonald (Alfred Battling Butler), Mary O'Brien (Hans kone), Tom Wilson (Hans træner), Eddie Borden (Hans manager). **Længde:** 73 min. (24 bill/sek), 2000 m. **Org. længde:** 6970 fod = 2100 m = 77 min. **Censur:** Rød. **Udl:** Camera. **Re-prem:** Camera 2.1.73. **Opindeligt prem:** Røde Mølle 6.5.27, den gang distribueret af Film-Centralen Metro-Goldwyn; den oprindelige danske censurlængde var 2065 m = 77 min.

FRITZ THE CAT

Blandt de mange nye groteske serietegnere, som er dukket op i USA i de seneste år, er Robert Crumb ikke kun den flittigste og hurtigste – han er også den, der kommer længst omkring. Ikke kun angriber han ordensmagten, men også hippie- og freak-folket får sig nogen over snuden. Og anti-narkotikafolkene. Og narkomanerne. Crumb arbejder meget med seksual- og racefordomme. Han har en rå, folkelig gennemslagskraft. Sækkendet er hans manglende ærbødighed også overfor venstreorienterede grupper og forestillinger. Et eksempel på dette er hans løbende serie om om »Lenore Goldberg's Girl Commandoes« – om kvindebefrielsesgrupperne.

Samtidig har han lavet en helt anden type serier – lyriske sange tilegnet galskaben, den erotiske kærlighed, de udfreakede miljøer. Samt vulgære vaudevillier. Og mærkelige »abstrakt ekspressionistiske ultra-super-modernistiske striber«.

Hvad man forgæves må lede efter er alternativer til den situation, der forkastes, eller måske blot ét enkelt lille tilløb til en analyse af et eller andet. Crumb har gjort opmærksom på, at den indre frigørelse for hans vedkommende må komme før analyserne eller

alternativerne eller den aktive modstand.

Faren ved denne holdning er naturligvis (bortset fra at den forekommer personligt utilfredsstillende), at han går hen og bliver institutionaliseret, bliver integreret ind i det system, han foregiver at bekæmpe – at han går hen og mister sin kritiske relevans. En gammel historie, men ikke derfor mindre korrekt.

I øvrigt er den allerede så småt ved at gå i opfyldelse. Crumb har opgivet sit gamle undergrund-offset-forlag i San Francisco og benytter sig nu af de traditionelle forlag og distributionskanaler. Med en enorm folkelig og økonomisk succes.

Crumbs seneste initiativ er et banjo-band, som han optræder med, og som har specialiseret sig i muntre sange fra 20'erne og 30'erne – sange fra forbudstiden. Sammen med gruppen har han udsendt en single – med 78 omdrejninger og i lak.

Om filmen Katten Fritz hedder det i forteksterne, at »skikkelserne er skabt af Robert Crumb«. Han har med andre ord solgt et oplæg til ét af de store firmaer og så ellers ladet stå til. Resultatet er i høj grad blevet til en afdækning af Crumb selv. Hans vits-niveau er blevet sænket og forgrovet. Hans normale sofistikerede og camouflerende slyngros er blevet luget væk og tilbage står en ren og umiskendelig og helt nøgen Crumb, som viser sig at være (et nyt gennemsyn af hans »egne« ting bekræfter dette) den sorteste reaktion.

Katten Fritz er naturligvis en kat i en flippet anti-Disney tegneserie. Men »cat« betyder på amerikansk også i beatslang en »fyr«. Fritz er en slags hippie eller i hvert fald medlem af plastic-hippie-overdrevet. Han forfører damer med intellektuel tågesnak; han kan de nødvendige pseudo-revolutionære fraser. Han er et dumt, ansvarsløst svin.

Vi har ikke her i landet, miljøer som dem Fritz flipper rundt i. Filmen må af et dansk publikum opleves som et grotesk eventyr. Men miljøerne er der, miljøerne er for så vidt realistiske nok. Behandlingen af dem er ikke en eventyr-behandling, men en ubehagelig udlevering og røvrending af nogle af de budskaber og holdninger, disse miljøer står for. Det er f.eks. morsomt i skildringen af et sort ludder- og narkomiljø at spille på gammel hvid overtro om de sortes urskovsforhold til sex. Men det er ved Gud ikke morsomt, hvis det er det eneste, Crumb kan fortælle om Harlem.

Der er scener fra en storfamilie – som udelukkende handler om stoffer og gruppesex. Fraserne om kollektiver er med – og kun fraserne. Også frasen om hash som afrodisiakum.

Filmen om Fritz er anti-jødisk og anti-anti-semitisk. Den er anti-sort og anti-anti-sort, hvilket ikke er det samme som pro-sort. Den er så anti-feministisk, at selv byens største mandschauvinist må få ondt i røven af det. Alt, hvad den

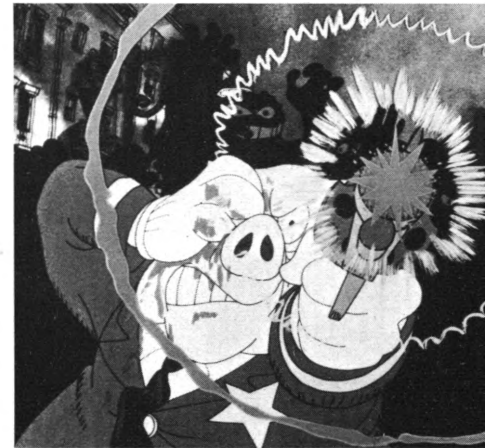
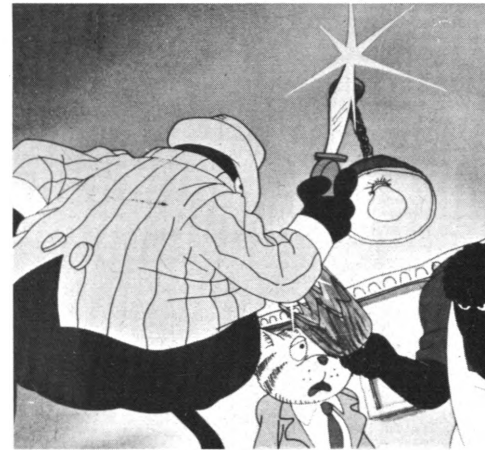
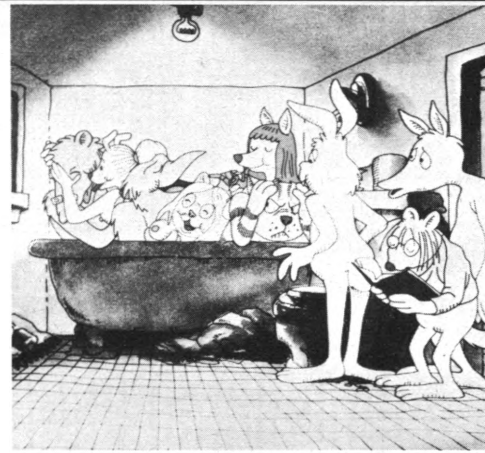
»Fritz the Cat«-instruktøren Ralph Bakshi (der bestemt ikke lider af mindreværdskomplekser: »... all the thinking is mine, as far as color characters, timing, design – the whole schmear – is concerned«, siger han) er født (den 29. oktober 1938) og opvokset i Brownsville bydelen i Brooklyn distriktet i New York. Han er uddannet på The School of Industrial Art, som han forlod i juni 1956. Få måneder senere begyndte Bakshi nederst på rangstigen i de gamle Terrytoon-studier, og efter tre år blev han omsider forfremmet til animator. Så gik det hurtigere – først animation director og senere supervising director inden han i maj 1967 kom til Paramounts tegnefilmafdeling som director of cartoon production.

Afdelingen blev lukket knap et halvt år senere, men Ralph Bakshi blev ansat hos producenten Steve Krantz, og der gik ikke lang tid, før Krantz og Bakshi i fællesskab var enige om, at Robert Crumps tidlige tegneserie om Fritz the Cat var et oplagt emne for en tegnefilm. Oprindeligt kun planlagt som en kort tegnefilm blev projektet gradvis udvidet, men budgetmæssigt var det under alle omstændigheder risikabelt. Det endelige budget var kun på godt en halv million dollars. Omkostningerne blev dog noget højere – nærmere en million dollars, men stadig billigt sammen-

lignet med f.eks. tegnefilm fra Walt Disney Productions. Det vovelige i foretaget var især, at Bakshi ikke ville lave filmen med »limited animation«, men med brug af »full animation«, altså en dyr teknik (fordi der kræves mange tegninger), idet de tegnede figurer vises fra mange vinkler og med mange bevægelser inden for den enkelte baggrund – modsat f.eks. Hanna-Barberas »Flintstones«, der meget bevidst er lavet som »limited animation«. Teknisk er »Fritz the Cat« ganske vist ikke på højde med Disney-filmene, men de begrænsninger, som budgettet krævede, har i positiv henseende givet filmen et andet udseende. Filmens baggrunde er f.eks. lavet på den måde,

at fotografier med tuschpen er overført til acetat. Disse tegninger er så lagt i en lyskasse, hvorefter tegneren John Vita med fotografierne som baggrund lavede vandfarvebaggrunde. Derefter blev de første stregtegninger kombineret med de farvelagte tegninger, så de egentlige baggrunde fik flere detaljer uden dog at se ud som fotografier.

P.C.

overhovedet rører ved, er den imod, kan den udelukkende benytte som objekt for den grovestelatterliggørrelse.

Alt er i forfald. Lige fra sæderne til husene. Det mest positive, filmen har at byde på, er nogle stemningsfyldte sekunder med halvabstrakte farvebilleder og Billie Holiday og Bo Diddley på lyd-siden. Filmen sammenholdt med serie-hæfterne viser, at Crumbs eneste positive bud på vor tid er en stabel nostalgi og samtidslede.

Jeg har svært ved at bruge det trip til noget. Det er også derfor, jeg ikke i dette korte indlæg er kommet ind på pastel-baggrundene og den grove streg og spillet med detaljerne osv. osv. Det overlades hermed til evt. æsteter, som vil være i stand til at interessere sig for det. Erik Thygesen

■ FRITZ THE CAT (FEDE TIDER, MAND)

Fritz the Cat. USA 1971. **Dist:** Cinemation Industries. **P-selskab:** Fritz Productions for Aurica Finance. En Steve Krantz Produktion. **P:** Steve Krantz. **P-leder:** Bob Revell. **Instr/Manus:** Ralph Bakshi. **Efter:** tegneserie af Robert Crumb. **Foto:** Gene Borghi, Ted Bemiller. **Farve:** DeLuxe. **Klip:** Renn Reynolds. **Animering:** John Gentilella, Martin Taras, Lawrence Riley, Clifford Augustson, Norman McCabe, John Sparey, Manuel Perez, Cosmo Anzilotti, Virgil Ross, Milton Gray, Richard Lundy, John Walker, Edward Aardal, James Davis, Theodore Bonnicksen, Roderick Scribner, James Tyer, Robert Maxfield, Nicholas Tafuri. **Layout:** Cosmo Anzilotti, John Sparey, James Davis. **Baggrund:** John Vila, Ira Turek. **Fortekster:** Perri & Smith. **Musik-ledelse:** Ed Bogas, Ray Shanklin. **Musik/Sange:** 1) »Black Talk« af Ch. Earland, 2) »Duke's Theme« af Ray Shanklin, 3) »Fritz the Cat« af Robert Crumb & Ed Bogas, 4) »Mambues« af Cal Tjader, 5) »Bo Diddley« af E. McDaniels, 7) »Winston« af Ed Bogas, 8) »House Rock« af Ed Bogas & Chuck Day, 9) »The Synagogue« af ukendt komponist, arr. af Ed Bogas, 10) »Yesterdays« af Harbach & Kern, 11) »Love Light of Mine« af B. Watson, 12) »The Riot« af Ed Bogas & Merl Saunders, og 13) »You're the Only Girl (I Ever Really Loved)« af Steve Krantz, Ed Bogas & Ray Shanklin. **Sunges af:** Alice Stuart (3), Bo Diddley (5), The Innocent Bystanders (7), Billie Holiday (10), The Watson Sisters (11) og Jim Post (13). **Spillet af:** bl. a. Frankie Newton - tp (10), Tab Smith - as (10), Kenneth Hollon - ts (10), Stanley Payne - ts (10), Sonny White - p (10), James McLin - g (10), John Williams - b (10), Eddie Dougherty - dm (10), Arthur Adams - g (2, 3, 6), Cornell Dupre - g (12), Charles Rainey - b (2, 3, 6, 12), Bernard Purdie - dm (2, 3, 6, 12), Kenneth Nash - slagtej (2, 3, 6), Bobbie Porter - slagtej (12), Chuck Day - g (3, 7, 8, 13), Eddie Ottenstein - g (3), Mel Graves - b (3, 7, 8, 13), Lee Charlton - dm (3, 7, 8, 13), Melvin Sparks - g (1), Charles Earland - orgel (1), Idris Muhammad - dm (1), Mel Martin - ts (7), Ed Bogas - p (7), Ray Shanklin - orgel (8), Merl Saunders - orgel (6), samt Merl Saunders - el-piano, Ray Shanklin - p, Cal Tjader - vibrafon. **Musikoptagelse:** Jim Stern. **Tone:** Glen Glenn. **Længde:** 78 min. **Censur:** Gul. **Udi:** Fox-MGM. **Prem:** Nygade 12.2.73.

CANTERBURY TALES

Det kan være ret vanskeligt at fatte sig kort om en Pasolinifilm, også når filmen som i dette tilfælde så oplagt indbyder til at blive fejlet af bordet med en sur bemærkning.

Ved grundig eftertanke finder jeg, at det er den første Pasolinifilm, der har virket provokerende på mig alene ved sin ringe kvalitet, så jeg kan ikke engang se denne film som en bekræftelse på nogle anelser, jeg har hyttet i længere tid. Og der er da også alt mulig grund til at tro og håbe, at dette flop er en engangsforeteelse.

Nu er Chaucers »The Canterbury Tales«, som filmen - sine steder ret frit - er bygget på, jo heller ikke et af de litte-

rære mesterværker, der har overlevet 600 år uskadt - i hvert fald ikke i samme grad som »Decameron« og »1001 nats eventyr«, der bliver Pasolinis næste litterære udflygt, og en del af forklaringen på filmens manglende kvalitet skal nok søges her.

Det forslår imidlertid ikke, for herregud, der er jo lavet så mange gode film ud af dårlige litterære forlæg. Det forekommer mig dog, at den løse, episodiske struktur går dårligt i forening med Pasolinis særpregede, meget personlige fortællestil, og det hele er blevet en kedssommelig ophobning af slapheder, hvor det virkelig kan være meget vanskeligt at finde en rimelig sammenhæng mellem de enkelte episoder - eller for den sags skyld også i de enkelte episoder.

Pasolinis hang til miljøakkuratesser resulterer her i en middelalder-rekonstruktion, der såmænd nok skal være ret præcis, men som ikke har meget at sige vor tidsalder, også fordi filmen kun i én episode gider stille sig kritisk an over for den epoke, den skildrer. Fortællingernes pornografiske indslag er gjort bedre for længst (uanset hvad man så forstår ved god pornografi), deres moralbegreber er allerede gennemdebatterede i andre værker, og hvis Pasolini blot er ude på at fremvise en livsglæde og munterhed, der er anderledes end vore dages, så har han ikke engang så megen appel til mig som Noel Coward.

Man skylder Pasolini at sige, at hans evne til at skabe billeder af slående kraft og skønhed ikke er gået helt tabt, men til gengæld er filmens lydside én endeløs frustration: upræcis eftersynkronisering, atmosfærehop, fnadret contentum og en endeløs række trælsomme middelalder-ballader, hittet frem med hjælp fra Ennio Morricone. Man ville ønske, han havde brændt det hele og skrevet noget originalmusik i stedet.

Og trist er det, at et par af Pasolinis bedste film, »Epido Re« og »Medea«, aldrig er blevet os beskåret.

Ib Lindberg.

■ CANTERBURY FORTÆLLINGERNE

I racconti di Canterbury/Les contes de Canterbury. **Eng. titel:** Canterbury Tales. Italien/Frankrig 1972. **Dist:** United Artists. **P-selskab:** PEA Produzioni Europee Associate (Rom)/Les Productions Artistes Associés (Paris). **P:** Alberto Grimaldi. **P-leder:** Alessandro Von Normann. **I-leder:** Ennio Oronati. **Instr/Manus:** Pier Paolo Pasolini. **Efter:** bog af Geoffrey Chaucer. **Foto:** Tonino dell' Colli. **Farve:** Technicolor. **Klip:** Enzo Ocone (Sup), Nino Baragli. **Ark:** Dante Ferretti/Ass: Carlo Agate. **Rekvis:** Kenneth Muggleston. **Musik:** tilrettelagt af Pier Paolo Pasolini. I samarbejde med Ennio Morricone. **Tone:** Gianni d'Amico. **Kost:** Danilo Donati. **Instr/ass:** Sergio Citti, Umberto Angelucci, Peter Shepherd. **Medv.:** Pier Paolo Pasolini (Geoffrey Chaucer), Hugh Griffith (Ridder Januar), Laura Betti (Konen fra Bath), Ninetto Davoli (Bagerdrengen), Franco Citti (Nøglehulskiggeren), Josephine Chaplin (Maj), Alan Webb, J. P. Van Dyne, Michael Bal-four, Jenny Runacre, Oscar Fochetti, Eileen King, Vernon Dobtcheff, Adrian Street, Ot. Derek Deadman, Nicholas Smith, Judy Stewart-Murray, Tom Baker, Willoughby Goddard, Peter Stephens, Giuseppe Arrigo, Elisabetta Genovese, Gordon King, Robin Asquith, Franca Sciutto, Vittorio Fanfani, George B. Datch, Dan Thomas, Peter Cain, Daniel Buckler, John Francis Lane, Settimio Castagna, Athol Coats. **Længde:** 112 min., 3055 m. **Censur:** Hvid. **Version:** Engelsk. **Udi:** United Artists. **Prem:** Alexandra 29.12.72.

Indspilningen startet 18. september 1971, eksteriør-scener optaget i England og på Sicilien.

DOKTOR POPAUL

Der tales om de grimme pigers indre skønhed, og man fristes et øjeblik til at tro, at Chabrol vil sætte glamourpigen i skyggen til benefice for denne anden skønhed. Med udgangspunkt i et væddemål viser Belmondos stakåndede charmeoffensiv sig at være kynisk manipulation med menneskelige følelser, som kulminerer i ægteskabet med den halte og uanselige Mia Farrow. Senere indleder han et forhold til den kønne og vel-skabte svigerinde (Laura Antonelli) og lever nu et uforstyrret dobbeltliv, indtil han kommer ud for et biluheld.

Chabrol leger med tilskuerens umiddelbart opbyggede fortrolighedsforhold til filmens hovedperson ved overfor os at røbe Belmondos balanceakt, der betyder katastrofe, hvis den opdages. Da de frygtede reaktioner imidlertid udebliver, styrkes man yderligere i troen på hans alibi. Man kalkulerer ganske enkelt ikke med, at hver eneste udvikling i historien er et nøje planlagt modtræk mod hans udskjelser.

I Mia Farrow's medlidende ansigt skjuler hævnlysten sig, der til sidst afslører hende som endnu mere kynisk beregnende end han. Selve overraskelsesmomentet er raffineret, men Chabrol lader sine personer være menneskefjendske, kolde og tilslørede først som sidst. Filmen tager ikke parti for nogen af parterne, men lader blot det uhyggelige spil under overfladen være dækket af et par gode miner, som igen udgør kernen i underholdningen.

Den eneste, man kan mobilisere sympati for, er svigerinden, der helt uvidende bruges som kasterbold mellem parterne, men ender med at blive den egentlige vinder ved at få et legaliseret forhold til Belmondo. For ham bliver det et ikke særlig smerteligt afkald på den indre skønhed til fordel for den ydre, og dermed er filmen tilbage, hvor den startede. For Chabrol må »Doktor Popaul« være et af de uforklarlige sidespring, hvis berettigelse han må prøve at overbevise sig selv om, hvorimod vi andre blot kan konstatere, at den langt fra når hans tidligere højder. Erik Hvidt

■ DOKTOR POPAUL

Docteur Popaul/Trappoli per lupi. **Fr. arb.titel:** Le piège à loup. Frankrig/Italien 1972. **P-selskab:** Les Films la Boetie - Cerito Films (Paris)/Rizzoli Film (Rom). **P:** André Génoves. **P-ledere:** Georges Casati, Alain Belmondo. **I-ledere:** Patrick Delauneux, Daniel Deschamps. **Instr:** Claude Chabrol. **Instr-ass:** Michel Dupuy, Henri Helman, Alain Vermus. **Manus/Adapt/Dialog:** Paul Gegauff. **Efter:** roman af Hubert Monteilhet: »Meurtre à loisir«. **Foto:** Jean Rabier. **Kamera:** Charles Henri Monte/Ass: Raymond Menvielle, André Marquettes. **Farve:** East-mancolor. **Klip:** Jacques Gaillard/Ass: Jean-Claude Groussard. **P-tegn:** Karl Lagerfeld/Ass: Gilles Du-four. **Ark/Dekor:** Guy Littaye. **Rekvis:** Henri Berger. **Kost:** Karl Lagerfeld (design), Harri Lans. **Komp:** Pierre Jansen. **Dir:** Antoine Duhamel. **Sange:** Dominique Zardi & Claude Chabrol. **Tone:** Guy Chichignoul/Ass: Gérard Doucay. **Mix:** Maurice Gilbert. **Makeup:** Charly Koubessarian, Pierre Berroyer, Chantal Godaert. **Friseur:** Simone Knapp. **Medv:** Jean-Paul Belmondo (Dr. Paul Simay), Mia Farrow (Christine Dupont), Laura Antonelli (Martine Dupont), Daniel Ivernel (Dr. Berthier), Daniel Lecourtois (Professor Dupont), Marlene Appelt (Sygeplejersken Carole), Henri Attal (Biskoppen), Michel Peyrolon (Martines første forlovede), Patrick Préjean (Martines anden forlovede), Louis Duranton (Martines tredje forlovede).